

Carles M. Sanuy,
poeta i periodista,
va néixer a
Balaguer el 1959
ADIA EDICIONS

De la mateixa manera que d'un imperi, del nom del qual prefereixo no recordar-me'n, es deia fa temps que un esquiol el podia creuar saltant de branca en branca, sembla que sigui possible anar d'un extrem a l'altre de les terres de parla catalana saltant de poeta en poeta, de poetessa en poetessa. N'hi ha tants i tantes que resulta d'allò més difícil seguir-los a tots les passes. Per fer-ho, caldria llegir només poesia al llarg de tot l'any, sense descans.

Tanmateix, com que tampoc no és possible llegir així poesia, com que cal dedicar-li (molt de) temps, atenció i tranquil·litat, com que cal abstrure'ns de tot i dedicarnos només a ells, les probabilitats que obres de mèrit els passin desapercubudes són, segurament, més altes que en d'altres gèneres literaris que no (sempre) requereixen unes tan òptimes condicions.

Un bon exemple el tenim amb el darrer premi Bernat Vidal, *La condició lítia*, de Carles M. Sanuy. Una obra que, ja des del seu primer poema, el que se'ns ofereix al pòrtic del llibre –“res no roman / en aquest calaix tancat / on el desori / amuntega la memòria”–, ens convida a llegir-lo, a no deixar-lo, a endinsar-nos en unes paraules que traspuen l'ànima d'una vida molt viscuda; d'una vida que ha deixat petja –que fa mal precisament perquè ha deixat petja.

D'una poesia sentida i escrita des de l'ànima. D'una ànima que està de tornada, que comença a “desfer camins”, que ha arribat a la “nit d'hivern” que “gebra / els dits / i la memòria”, a un temps on el temps s'aca-

Poesia ets tu

ba. O, almenys, on comença a acabar-se. A un final on el cos, “malmès per les arestes” s'arrossega. On es viu “com una serp / en els marges més foscos / protegint-te del fred i la intempèrie”.

Però on, ahora, res acaba que no pugui altra vegada (re)començar. Perquè potser no existeix cap pissarra màgica que permeti netejar “l'empremta / inesborrable / dels dies i els anys”, ni podem, si hem sabut viure, amb intensitat, deixant senyal del nostre pas, sortir il·lesos “de la riuada”, però sí podem “romandre / en la persistència / matèrica del còdol”.

Quan el cant s'envola

I ací, en aquest sí és no –més exactament, en aquest no és sí–, en aquesta “condició lítia” on conflueixen “els corrents / que ens arrosseguen / i els corrents / que se'ns empassen”, on “vida i mort / són u”, és on el cant, que prevèiem irremissiblement condemnat a la melangia, quan no a l'legia, s'envola, alça la veu i esdevé crit; el silenci,

paraula. És llavors, tot d'una, quan tot canvia, quan el poemari s'il·lumina i ens il·lumina; quan pren cos; quan les paraules, més que llegir-les, les sentim; quan el dir poc diu molt; quan l'hivern (re)esdevé primavera; quan el plany esdevé exaltació.

És llavors quan hem de demostrar que ens mereixem el llibre de poemes, quan tenim clar que llegir poesia no és (només) llegir, sinó llegir, llegir i llegir; llegir i tornar a llegir. És avançar per tornar enrere –i, ahora, és avançar tot tornant enrere–. Perquè com més (re)llegim més veiem, més *entrem* en el poemari, més el fem nostre. Més se'ns il·lumina.

De cop, salta una guspira –una guspira que serà diferent per a cada lector; com ho serà el moment en què esclata al seu davant– i et dona, no saps ben bé com ni per què –i ací rau bona part de la (seva) màgia poètica– clarícies, i es fa la llum allí on semblava que hi regnava la foscor.

Comences a veure d'una altra manera els versos, comences a assaborir-los, a fer-los reviure amb la teva (re)lectura. Prens el relleu del poeta, que t'ha donat el testimoni en el (teu) moment just. I, tot prenent-lo, el justifiques. Culls les flors, fins llavors negades sota terra o invisibles, que el poeta ha llaurat abans. Reculls la sembra que ell havia treballat amb tanta cura tan sols per tu –per a tots els tu que el llegiran.

Descobreixes, meravellat, que Carles M. Sanuy ha escrit només per a tu –per a aquest conjunt de tus individuals, com més diversos, més rics– “la semàntica dels grans i les calcàries.” *

LA CONDICIÓN LÍTIA
Carles M. Sanuy

Premi Bernat Vidal i Tomàs

Epíleg: Jaume C. Pons Alorda

Editorial: Adia Santanyí, 2017

Pàgines: 76

Preu: 12 euros